

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תיק 1169832/3

ב"ה

בבית הדין הרבני האזורי חיפה

לפני כבוד הדיינים:

הרב יוסף יגודה – אב"ד, הרב סיני לוי, הרב יעקב שרעבי

התובע:	ת"ז	(ע"י ב"כ עו"ד מיכל שוויקה)
נגד הנתבעת:	ת"ז	(ע"י ב"כ עו"ד איילת דקל)

הנדון: חלוקת רכוש - כריכה, החזקת ילדים – הסדרי שהות, מזונות אישה, מזונות ילדים, החזקת ילדים – הסדרי שהות, מזונות ילדים, כתובה/פיצוי גירושין

פסק דין

על שולחן בית הדין סיכומי הצדדים בתביעת הרכוש ומזונות הילדים.

חלוקת רכוש

על שולחן בית הדין דו"ח רואה החשבון מתאריך כז בניסן התש"פ, 21/4/2020.

הצדדים לא הגישו לרו"ח שאלות הבהרה, אך במסגרת תגובה בכתב ובדין ההוכחות טענה האשה כנגד האמור בדו"ח. למרות טענת האיש כי חובה היה על האישה לזמן את רואה החשבון להיחקר בפני בית הדין, סבור בית הדין שיש לדון בטענות, שכן לפחות חלק מטענותיה הן טענות משפטיות שאינן נוגעות באופן ישיר להתמחותו של רואה החשבון. בין כך ובין כך רואה בית הדין מקום לדון בהן. לאחר העיון ושיקול הדעת, סבור בית הדין שיש לדחות את הטענות, ויש לקבל את חו"ד כפי שהיא מן הנימוקים המפורטים להלן.

האשה מבקשת לממש את חו"ד לפי החלופה השנייה – העברת זכויות בשעת הבשלתן. יצוין כי בהתאם לחלופה זו, האשה תעביר לאיש כיום סך של 25,314 ₪.

האיש מבקש לאשר את חו"ד כפי שהיא.

דיון והכרעה בטענות האשה בנוגע לאיזון המשאבים

הלוואה של האיש סמוך למועד הקרע –

האשה טוענת כי בחו"ד יוחסה הלוואה שלקח האיש בבנק הפועלים סמוך למועד הקרע כחוב משותף. האשה נדהמת בנוגע לחובות האיש. האיש לא העביר אסמכתא לטענתו כי השתמש בכספי הלוואה זו, לסילוק חוב בבנק לאומי בשל מכתב התראה שקיבל.

לאחר העיון, יש לדחות טענה זו. הוכח על ידי האיש כי ההלוואה שנלקחה אומנם סמוך למועד הקרע, שמשוה לסילוק חוב קודם שהתפתח זמן רב קודם למועד הקרע. אין רלוונטיות לכך שלדברי האשה לא ידעה על חוב בחשבונו של האיש כיוון שסוף סוף, חוב זה נוצר במהלך תקופת השיתוף.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לא נטען, וודאי לא הוכח, כי נעשה שימוש בכספים לצרכים חריגים שאינם צרכים משפחתיים, הנחשבים כהכרחת כספים.

טענה לחוב פיקטיבי לאביו של האיש - האיש הגיש הסכם הלוואה בינו לבין האב, על סך כולל של 53,851 ₪. האשה טוענת כי מדובר בחוב פיקטיבי, ובחקירתה הוכיחה כי מדובר על הוצאות מאוחרות למועד הקרע.

אכן, בחקירה התברר כי חלק מן הכספים שמשו לאחר מועד הקרע. כמו כן, לפחות חלק מן המסמך נערך לאחר התאריך הנקוב בו ולאחר מועד הקרע. אך למעשה בחו"ד לא קיבל רואה החשבון את הסכם הלוואה כמסמך שהשפיע על חו"ד. מתוך החוב הנטען, אושר חוב של 10,000 ₪ בלבד. סכום זה נכנס למצבת החובות של האיש שאותם יש לשתף, משום שיש הפקדה של אביו של האיש לכיסוי חוב בבנק הפועלים (ראו ביאורים לחו"ד, ביאור 2 סעיפים 6-8). מדובר על תשלום סמוך למועד הקרע, ואין בסיס לראות בו מתנה לשני הצדדים. סבירה גם גרסת האיש כי במועד זה הכינו את מסמך הלוואה כדי להבהיר שאין מדובר במתנה. לסיכום, בית הדין מאשר סך של 10,000 ₪ שנקבע כחוב משותף.

בקשת האשה לקבוע כי כספי הירושה אינם ברי איזון וטענותיה בנוגע לכספי הדירה – כספים שמקורם בעיזבון אביה, הועברו לאשה תקופה משמעותית טרם הפירוד, ואף טרם התשלום עבור הקרקע. הכספים הועברו לחשבונה האישי. האשה טוענת שבשל זאת יש להגדיר כספים אלו ככספים שאינם ברי איזון. בית הדין מקבל בקשה זו באופן חלקי, אך אין לכך משמעות באיזון המשאבים, כפי שיובהר להלן. לאחר מכן, שולמו כספים אלו כתשלום בעבור הקרקע.

לא היה חשבון משותף לצדדים, והיה מקום לטעון ולדון בנושא הטמעה כבר בשלב הפקדת הכספים בחשבון האשה. כך גם ביחס לכספים ששילמו הורי האיש עבור הקרקע. בפועל, הצדדים פעלו באופן הסביר ביותר, והשיבו את כספי משפחת האיש לאיש, וכספים שמקורם במשפחת האשה לאם האשה. כל זאת, טרם הגיעו לבית הדין.

התנהגות זו מלמדת על תפיסתם את המציאות – כי מדובר בכספי המשפחות שניתנו אך ורק לצורך רכישת הקרקע ולא בכספים שנתנו כמתנה לשני הצדדים בלא תלות ברכישה. וגם אם אפשר לטעון אחרת, עם השבת כספים אלו הרי מדובר בויתור על הטענות. לפיכך, אין מקום לדון עוד על כספי משפחת האשה שהושבו לאמה, וכן על כספי הורי האיש שהושבו להם.

ניש לציין, כי טענות האשה בנוגע להשבת הכספים לצדדים שגויה באופן משמעותי. האשה מציינת הן בסיכומיה והן בתגובתה לדו"ח רואה החשבון לאיזון משאבים, בלא לתמוך את הדבר בראיה, כאילו הושב לה סכום של 87,848 ₪. סכום זה לא נזכר במסמך שהוגש על ידה – מסמך ביטול העסקה. שם מצוין סכום של 8,784.81 ₪ (אותן ספרות, אך מדובר בעשירית) ששולם כהחזר הפרשי הצמדה וריבית. גם סכומים נוספים בסיכומיה אינם מדויקים. לדוגמה היא העבירה לאמה 100,000 ₪ ולא 50,000 ₪.

אלא, שלפי המסמכים ודו"ח רואה החשבון, סך הכספים שנכנסו לאשה ממשפחתה עמדו על סך של 118,000 ₪. זאת החל מחודש 2/2016 (הפקדה של 52,109 ₪). בפועל האשה העבירה לאמה לאחר ביטול העסקה סך של 100,000 ₪ בתאריך 24/1/2019. קודם לכן, לאחר ביטול העסקה והשבת הכספים, בתאריך 8/6/2018 העבירה האשה לחסכון סך של 130,000 ₪. אומנם, לאחר מכן האשה מוציאה מחסכון זה כספים, בשלוש פעימות. 12,050 ₪ ב- 18/10/18, ו- 18,000 ₪

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בתאריך 10/12/18. היתרה של כ- 100,000 נה נמשכה בתאריך 22/1/2019 והועברה לאמה. לפיכך, למעשה הדיון הוא על סכום של כ- 18,000 נה אשר מקורו במשפחת האם, ולא הועבר לאם.

האשה טוענת שלא היתה "הטמעה" של הכספים במשק הבית כיוון שנכנסו לחשבונה האישי של האשה. אנו סבורים שלגבי הסכום שהושב לאם, אכן ניתן לטעון כך כאמור. אך בשים לב שבמועד הקרע חשבון האשה עמד על יתרת חוב, נמצא שיתרת הכספים לא נשמרה בנפרד מכספים ששמשו את הצדדים. במשיכות באוקטובר ודצמבר 2018, כפי הנראה נעשה שימוש בכספים. אם השימוש הוא לצרכים המשפחתיים הרי זו הטמעה. ואם נעשה שימוש בלעדי לצרכי האשה הרי נמצא שאכן כספים אלו עלו לזכותה האישית בלבד וכאילו לא הוכנסו לאיזון.

לסיכום – רוב הכספים שהגיעו ממשפחת האשה הושבו למשפחתה. ביתר של כ- 18,000 נה נעשה שימוש בחודשים האחרונים לפני המועד הקובע. אין לזכות את האשה בגין כספים אלו.

4,000 נה חוב האיש לדמי השכירות – במסגרת דו"ח איזון המשאבים יש התייחסות לחוב שזיהה לאיש כלפי המשכיר. האשה טענה כי היא פרעה חוב זה. בתגובה לחו"ד המציאה ראיות לכאורה לכך שהיא פרעה חוב זה. אך נראה שאין קשר בין המבואר בסעיף 4, לבין האסמכתאות שהציגה האשה.

המבואר בסעיף 4 (עמוד 10 לחו"ד), הוא לשם מה שימשו כספי ההלוואה שנלקחה על ידי האיש במרץ 2018. בין החובות שסילק באותה הלוואה היו 4,000 נה שחב באותה עת למשכיר. האשה הראתה תשלומים שהיא שילמה למשכיר הבית כמה חודשים מאוחר יותר, ואינם קשורים לסכום אליו התייחס רואה החשבון בחו"ד. אין לתת משקל לסכומים ששילמה, שכן מדובר על תשלומים קודם המועד הקובע.

לסיכום – דוחים טענה בנוגע לסכום זה.

לסיכום תיק הרכוש, בית הדין מאשר את חו"ד כפי שהיא, לפי האפשרות השניה.

מזונות ילדים

החלטה למזונות זמניים ניתנה ביום כ"ט בתשרי התש"פ (28/10/2019). ההחלטה היא:

הוחלט:

- א. כמזונות זמניים ישלם האיש סך של 750 נה עבור הבן
- ב. כמו כן, השתתפות במדור בסך של 400 נה.
- ג. אין חיוב מזונות בגין הבת.
- ד. יש לקבוע מועד לדיון הוכחות.

ע"כ מן ההחלטה.

הבסיס להבחנה בין הבן לבת הוא, שהבן הינו מקטני קטנים, ואילו הבת גדולה יותר.

בסיכומים שלפנינו תביעת האם היא קביעת מזונות קבועים, בהתאם לאותה החלטה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

טענות האם הן:

1. עלות החיים של הקטינים גבוהה, בסך הכל למעלה מ- 3,500 ₪, לכל ילד. בנוסף הוצאות מדור כ- 3950 ₪. הסכומים הזעומים שנקבעו, אינם מתאימים לעלות חיים זו.
2. בקטני קטנים, חובתו של האב אבסולוטית, ויש להתייחס לכלל צרכיהם.
3. מליגה על טיב הטיפול של האב בקטינים בשעה שהם אצלו.
4. יכולת ההשתכרות של האב גבוהה ועומדת על כ- 8,000 ₪, גם אם מתפרנס פחות. מדובר בסוחר ממולח, דובר 13 שפות (!).
5. מרוויח כספים באינטרנט. יש לו חנות באמזון.
6. התובע עתיד לקבל סכומים ניכרים בשל תביעת נזקי גוף. הוא ממתין בקידום תביעות אלו לצורך ההליך הרכושי.
7. זמני השהות אינם שווים. האם נושאת בעלויות שאינן תלויות שהות, בשל היותה ההורה הדומיננטית.

טענות האב:

1. מבקש לקבוע כי על האם יהיה לשלם לאב דמי מזונות עבור הילדים כשאינם קטני קטנים, 750 ₪ בחודש.
2. מסכים לחיובו עבור הקטין, עד הגיעו לגיל 6 כפי שקבע בית הדין.
3. יש לקבוע כי את המחציות, יחלקו בשיעור של 70% על האם, ו 30% על האב.
4. מתקיימים זמני שהות שווים עם שגי הילדים.
5. האב מטפל בקטינים כראוי והוא הורה מיטיב. מצרפת אסמכתאות משירותי הרווחה.
6. יש פער הכנסות משמעותי לטובת האם אשר מרוויחה לערך פי 3 מהשתכרות האב בפועל, ופי 2 מיכולת ההשתכרות הנטענת על ידי האם.

דיון והכרעה

בהיבט העובדתי, לאחר עיון נוסף השתכנע בית הדין כי מתקיים פער הכנסות משמעותי לטובת האם. לא הוכחה הטענה להעלמת הכנסות של האיש, ולא נמצא לה בסיס משמעותי.

אף בנושא פוטנציאל ההשתכרות, אין ביסוס לטענת האשה. שהרי, במהלך הדיונים וכתבי הטענות האשה תיארה כי גם בחיי הנישואין היא היתה המפרנסת העיקרית. בשלב זה אין לאיש משאבים משמעותיים אחרים.

מבחינה עובדתית, לאחר בקשתה האחרונה שהתקבלה על ידי בית הדין, הסדרי השהות הם שווים. היקף העלויות שפרטה האשה אינו עומד בקנה אחד עם חיוב המזונות, ואף אינו משקף את המצב בפועל.

גם במצב בו האיש אינו מחויב בתשלום מזונות סדירים לאם, הרי הוא זן ומפרנס את ילדיו במחצית מן הזמן. דהיינו, האיש נושא במחצית העלויות המשתנות וחלק מן העלויות הקבועות כגון בגדים, וצרכי הבית.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

יובהר עוד, כי בית הדין סבור שבמשמורת משותפת, על כל הורה לדאוג לקניית בגדים לצרכי הילדים אצלו. יתכן בהחלט שתהיה "נדידה" של בגדים, לפי צרכי הילדים, אך אין להורה הזכות לדרוש רכישה של בגדים על ידי ההורה השני עבור השהיה אצלו. תובת כל הורה לדאוג לבגדים להחלפה בביתו.

בהחלטה למזונות זמניים, שניתנה בתאריך כ"ט בתשרי התש"פ (28/10/2019) בית הדין הבהיר את גישתו ההלכתית בנושא מזונות ילדים, בעיקר במשמורת משותפת ובמצב בו מצבה של האם יציב מבחינה כלכלית. סיכום הדברים הוא:

לסיכום, יש לחייב את האב בתשלום מזונות, רק כאשר חיוב זה מקדם את טובת הילדים. במצב של משמורת משותפת, וכאשר תשלום של האב לאשה יגרור רווחה גדולה בכית אחד ודלות בכית אחר, אין לחייב את האב בתשלום מזונות הילדים.

יובהר, כי פסק הדין העקרוני של הרכב זה, אינו עומד בניגוד לפסקי הדין שנתנו באחרונה על ידי בית הדין הרבני הגדול. בפסקי הדין הדגיש בית הדין הרבני הגדול כי על פי דין תורה, עיקר החיוב הוא על האב, ולא על האם. זאת, למרות החלטת מועצת הרבנות הראשית משנת תשע"ו, הקובעת כי יש לתת משקל להכנסת האם.

החלטה דנן שניתנה במזונות הזמניים, יוצא מנקודת הנחה, שאף אם חיוב המזונות עיקרו על האב, תובת המזונות מעל גיל שש, נושאת אופי של חיוב צדקה (מוגבר) של האב לילדיו, ולא חיוב צדקה כלפי האם. ולפיכך, אין לחייב מזונות במצב בו חיוב תשלום מן האב לאם, אינו מיטיב את מצב הילדים בהסתכלות כוללת.

לאור האמור לעיל, ומכלול השיקולים שפרטנו בהחלטה למזונות זמניים, אין הצדקה לחיוב מזונות מעבר לגיל 6.

לעניין תביעת האב כי ייקבע חיוב מזונות כנגד האם, החל מגיל 6, סבור בית הדין שאין אלו הנסיבות לחיוב כזה. כאמור, החיוב העיקרי למזונות הוא על האב. לפיכך, במצב בו באפשרות האב לכלכל את ילדיו בביתו מתוך הכנסתו, אין הצדקה להורות לאם לשלם לו. רק במצבים קיצוניים בהם אין באפשרות האב לכלכל את ילדיו בביתו, יהיה מקום לדון האם יש להטיל על האם חיוב לכלכל את ילדיה מדין צדקה. אנו סבורים שהכנסות האב מאפשרות לו לכלכל את ילדיו בשעה שהם בביתו.

אנו גם דוחים את התביעה לחלוקת "מחציות" באופן בלתי שווה. ראשית, מן הנימוקים הנזכרים לעיל. ובנוסף, אם מוציאים ההורים הוצאות משמעותיות על חוגים וחינוך בלתי פורמאלי, אין מדובר על מזונות אותם חייבים ההורים מעיקר הדין, אלא למעשה על שירותים ששני ההורים חפצים בהם, לטובת ילדיהם ואף לשביעות רצונם. וטוב שכך מבקשים ההורים לטפח את ילדיהם. אך בכגון זה למעשה מדובר על שירות שקונים שני ההורים, ברצונם, ולפיכך יש לחלוק בעלויות בשווה.

כתובה

בתחילת הסכסוך נפתח תיק כתובה. טענה זו לא הועלתה בהמשך ההליך ואף בסיכומיה, האשה לא טענה לחיוב כתובה. לאור האמור והברור במהלך כל הדיונים, האשה היא יוזמת הגירושין, ולפיכך אין מקום לחיוב כתובה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הוחלט:

- א. בית הדין מאשר את חו"ד כפי שהיא, לפי האפשרות השניה.
- ב. האיש רשאי להגיש פסיקתא לחתימה (בהתאם לאמור בביאור 3 לחו"ד).
- ג. האיש ישלם מזונות חודשיים בסך של 750 ש"ח עבור הבן.
- ד. בנוסף השתתפות במדור בסך של 400 ש"ח.
- ה. חיובים אלו עד גיל 6 שנים של הבן.
- ו. תשלומי מחציות חיגוך ובריאות ישולמו שווה בשווה.
- ז. מעבר לכך אין חיוב תשלום מזונות המוטל על האב או על האם.
- ח. יש לסגור את כל התיקים.

ניתן ביום ג' באדר התשפ"א (15/02/2021).

הרב יעקב שרעבי

הרב סיני לוי

הרב יוסף יגודה – אב"ד

העתק מתאים למקור

יצחק היקינד, המזכיר הראשי

נחתם דיגיטלית ע"י הרב יוסף יגודה בתאריך 15/02/2021 10:31